

падаха и унищожаваха не само села но и градища. Земята осиромаша и запуствя.

Тогасъ и великитѣ сили начнаха да мислятъ за прѣвземанието на турското царство. Въ тайнитѣ членове на Тилзитскій миръ 1807 год. зговориле се Наполеонъ I. и Царь Александръ I. да унищожатъ и да си раздѣлятъ Турция. На Россия щели да дадѣтъ Румѣнскитѣ Княжества и България до Балканътъ, Франция щѣла да получи Гръция съ Кандия, Албания и Тесалия за да устрои едно кралство подъ властѣта на нѣкой членъ отъ Бонапартовий родъ; на Австрия обѣщали Босна и Сърбия, а на Султана привременно оставятъ Цариградъ съ Румелия т. е. Тракия и Македония. Отъ най-напрѣдъ Царь Александръ искалъ да земе Цариградъ за себе си, но Наполеонъ никакъ не рачилъ да се съгласи като казвалъ че Цариградъ значи владението на цѣль свѣтъ.

Отъ 1806 г. Русситѣ воюваха съ турцитѣ. Въ 1810 г. подъ графъ Николай Каменскій преминаха Дунава и завзеха цѣла България между Дунава и Балкана. Тогазъ князь Вяземскій превзе Търново и Габрово; Генералъ Воронцовъ слѣдъ слабо съпротивление усвои Плъвенъ а послѣ и Ловечъ. Казаки дохождали дори до Етрополе. Възстанници и Български доброволци воюваха подъ рускитѣ прѣпорци Но не било възможно да се зимува въ тази земя, която дългата война тѣй бѣше упропастила. Слѣдующата година напустнаха и послѣднитѣ мѣста задъ Дунавътъ. Въ 1812 г. Адмиралъ Чичаговъ прие главното заповѣдничество и понеже турцитѣ бѣха много слаби, той искалъ да въбунтува всичкия полуостровъ и да достигне въ Нишъ, София и